

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 58.283 van 21 februari 1996
in de zaak A/A 66.367/IV-15.409**

In zake : 1. Luc BEECKMAN,
2. Lisette DE PELSMAEKER,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat P. SAEYS,
kantoor houdende te AALST,
Kappellestraat 13

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van Oost-Vlaanderen.

D E R A A D V A N S T A T E , I V e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Luc BEECKMAN en Lisette DE PELSMAEKER op 13 november 1995 hebben ingediend om de schorsing van tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 10 augustus 1995 waarbij "het beroep, ingesteld door de Heer BEECKMAN Luc tegen de gemeenteraadsbeslissing dd. 27.2.1995 houdende het voorstel tot erkenning van de weg tussen de Rosthoutweg en de Hoefstraat te Haaltert als buurtweg" als ongegrond wordt verworpen.

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
F. DE BUEL;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 8 januari 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 januari 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. SAEYS, die verschijnt voor verzoekers, en van Afdelingschef L. DERUDDER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1 Verzoekers zijn eigenaar van een perceel grond te Haaltert (Kerksken) aan de Rosthoutweg. Het perceel wordt gedwarst door een voetwegel die de Rosthoutweg met de Hoefstraat verbindt.

1.2 Blijkens een vonnis van de vrederechter van het kanton Herzele van 17 februari 1937 hebben de toenmalige aangelanden van die voetweg een akkoordvonnis ondertekend waarin werd gesteld "dat de voetweg tussen de Hoefstraat en de Rosthoutweg publiek is". Verzoekers betwisten dat dit vonnis betrekking zou hebben op de voetweg zoals die thans bestaat.

1.3 In een beschikking in kort geding van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 18 januari 1989 wordt aan verzoekers het

bevel gegeven tot "het wegnemen van de afsluitingen welke de normale toegang tot het gebruik van de voetweg tussen de Rosthoutstraat en de Hoefstraatweg verhinderen, en tot het uitvoeren van de nodige en noodzakelijke werken aan de voetweg om hem opnieuw normaal begaanbaar te maken". In de beschikking wordt overwogen dat "vandaag voldoende blijkt dat de doorgang over het perceel van tweede verweerster door verweerders werd afgesloten dit niettegenstaande van oudsher van deze voetweg gebruik gemaakt werd door het publiek en waarvan de uitwendige merktekens duidelijk zichtbaar zijn".

1.4 In een vonnis van de vrederechter van het tweede kanton Aalst van 16 november 1994 wordt overwogen dat niet betwist wordt dat de voetweg niet is ingeschreven in de officiële atlas der buurtwegen zodat het geschil "dienvolgens een private overgangsweg" betreft die verzoekers, om reden dat het erf van de burens zelf aan de openbare weg is gelegen, "mogen afsluiten en ongedaan maken". Tegen dit vonnis werd beroep ingesteld.

1.5 Tussen 10 november 1994 en 12 januari 1995 stelt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Haaltert een openbaar onderzoek in aangaande de erkenning van de voetwegel als buurtweg. Verzoekers dienen een bezwaarschrift in. Het gemeentebestuur ontvangt een petitie waarin voor de erkenning wordt gepleit.

1.6 Op 27 februari 1995 beslist de gemeenteraad van Haaltert aan de bestendige deputatie voor te stellen het "plan van de verbindingsweg tussen Hoefstraat en Rosthoutweg in de deelgemeente Haaltert, zoals vastgesteld op het hierbijgevoegde plan, bepaaldelijk vast te stellen". De beslissing overweegt "dat deze weg van algemeen gebruik is gezien hij twee buurtwegen met elkaar verbindt" en verwijst naar "het openbaar karakter van de weg".

1.7 Eerste verzoeker dient op 14 april 1995 beroep in bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen. Hij stelt dat de voetwegel nooit een openbaar karakter heeft gehad, maar dat zijn erf enkel bezwaard was met een privaatrechtelijke erfdienstbaarheid, dat de voetwegel geen enkel nut meer had voor de bereikbaarheid van de percelen en dat de inrichting van een voetweg "alleen een paar mensen zou bevoordelingen die aan de Hoefstraat hebben gebouwd", terwijl zijn perceel "volledig in twee zou gesneden worden".

1.8 Op grond van een "technisch verslag" van de provinciale technische dienst van 9 juni 1995, waarin vermeld wordt dat de weg "naar de uitwendige tekenen alle kenmerken van een 'normale' en goed begaanbare voetweg vertoont", dat "het gebruik ervan duidelijk blijkt uit het feit van de verharding ervan", evenals uit het "feit dat beiderzijds afsluitingen (nieuw) werden aangebracht ter hoogte van het eigendom Luc BEECKMAN" en dat de weg een korte verbinding tussen de Rosthoutweg en de Hoefstraat uitmaakt, neemt de bestendige deputatie op 10 augustus 1995 de thans bestreden beslissing.

Zij verwerpt het beroep van verzoeker onder verwijzing naar het "onderzoek ter plaatse", waaruit blijkt "dat de verbindingsweg alle kenmerken vertoont van een voetweg terwijl het gebruik ervan duidelijk blijkt uit de verharding ervan", naar de vaststelling dat "de weg een korte verbinding betekent tussen de Rosthoutstraat en de Hoefstraat, dat hij reeds sedert jaren bestaat" en dat "de erkenning van de voetweg derhalve aangewezen is".

1.9 In een afzonderlijke beslissing van dezelfde datum wordt de voetweg als buurtweg erkend.

Beide beslissingen worden op 13 september 1995 ter kennis van verzoekers gebracht.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1 Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat eerste verzoeker erop wijst dat hij zijn zelfstandige praktijk als tandtechnicus heeft moeten staken ten gevolge van stress; dat hij nadien ook zijn betrekking als loontrekkende heeft moeten opgeven om psychosomatische redenen; dat hij dus thans werkloos is en zijn dagen grotendeels doorbrengt op zijn eigendom te Kerksken, waar hij zich, teneinde aan de stress te ontsnappen, bezighoudt met het verzorgen van onder andere enkele paarden, wat hem een optimale gemoedsrust oplevert; dat evenwel ingevolge het over de lengte door-midden snijden van zijn eigendom door een voetweg het perceel onbruikbaar wordt voor het houden van paarden en andere dieren; dat daartegenover staat dat de erkenning van de voetweg als buurtweg enkel en alleen een pesterij betreft van een gebuur en dat ook dit zijn stresstoestand beïnvloedt;

Overwegende dat tweede verzoekster daaraan toevoegt dat zij erg lijdt onder de stresstoestand van haar echtgenoot;

2.2 Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de voetweg reeds vele jaren daadwerkelijk bestaat en gebruikt wordt, dat hij verhard is en dat verzoekers het bestaan van de weg impliciet hebben erkend door langs beide zijden een afsluiting aan te brengen; dat door de erkenning van een voetweg als

buurtweg het bestuur geen enkele nieuwe rechtstoestand creëert, maar alleen een bestaande toestand bekrachtigt; dat derhalve de erkenning van een reeds lang bestaande toestand bezwaarlijk als bron van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden beschouwd; dat het subjectief gegeven van een stresstoestand moeilijk te controleren is; dat hoe dan ook, uit de termen van het verzoekschrift blijkt dat de stresstoestand van eerste verzoeker te wijten is aan zijn beroepsleven en niet aan de erkenning van de buurtweg; dat integendeel, de erkenning als buurtweg zelfs een einde zal stellen aan jarenlange discussies, hetgeen verzoekers gemoedsrust zal ten goede komen;

Overwegende dat de verwerende partij ook nog stelt dat verzoekers perceel niet onbruikbaar wordt voor het houden van paarden en andere dieren; dat verzoekers immers nu ook reeds hun perceel langs beide zijden van de weg hebben afgesloten; dat het opdelen van een perceel in verschillende weiden trouwens iets heel gewoon is;

2.3 Overwegende dat de verwerende partij ten onrechte voorhoudt dat de erkenning van een buurtweg geen nieuwe rechtstoestand zou creëren; dat immers die erkenning tot gevolg heeft dat de voetweg een publiek karakter krijgt en voortaan door iedereen mag gebruikt worden, wijl dit recht op publiek gebruik voordien niet vaststond; dat het derhalve niet uitgesloten is dat dergelijke beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent, zelfs een moreel nadeel; dat evenwel verzoekers het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel menen te ontwaren in de omstandigheid dat het teloorgaan van de mogelijkheid om nog paarden en andere dieren te houden de toestand van overspanning, waarin eerste verzoeker verkeert als gevolg van zijn vroegere professionele bezigheid, niet meer zal kunnen verzachten; dat te dien aanzien verzoekers nochtans niet

aantonen dat, door de tenuitvoerlegging van de bestreden erkenningsbeslissing, hun terrein helemaal ongeschikt wordt om er dieren te houden of zelfs dat het er minder geschikt toe wordt, nu inzonderheid uit het opmetingsplan van de bestaande toestand van 30 september 1994 en uit het verslag van de provinciale technische dienst blijkt dat hun eigendom toch reeds in twee percelen was gesplitst en afgesloten langs weerszijden van de voetweg; dat voor het overige de stresstoestand waaronder eerste verzoeker -en met hem zijn echtgenote- blijkt te lijden door hemzelf wordt toegemeten aan zijn beroepsloopbaan en dus niet het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing; dat de mogelijke verslechting van die toestand door wat hij als pesterijen van burens ervaart de Raad van State, om reden van het hypothetisch en niet meetbaar karakter van dit nadeel, niet toelaat de beslissing te schorsen;

3. Overwegende dat niet voldaan is aan één van de voorwaarden waaronder de Raad van State de schorsing van tenuitvoerlegging kan bevelen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig februari 1900 zesennegentig, door de IVe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
Mevr.	M.-R. BRACKE,	staatsraad,
de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. BORRET.